

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. София, 13 януари 2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в публичното заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и пета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА

КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

с участието на секретаря И. Петкова и в присъствието на прокурора П. Маринова разгледа докладваното от съдия Цонева к.н.д. № 331/2025 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационни жалби на подсъдимите Д. А. Д., Д. Д. К., М. Г. В., К. В. И. и В. И. Б., подадени чрез защитниците им, против решение № 218/21.06.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 1286/2022 г. по описа на Софийски апелативен съд (САС).

С жалбата на подс. Д. са заявени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила е обосновано с твърдения, че не е повдигнато обвинение на всички участници в престъпната група и за всички извършени от тях престъпления; че не са обсъдени всички материали по делото и преди всичко изготвените докладни записки и писмените сведения, дадени от множество свидетели; че е игнориран фактът, че не всички свидетели съобщават за престъпна дейтелност на касатора, а показанията на останалите са лишени от конкретика и са противоречиви; че не са събрани доказателства, които биха могли да установят водещата роля на сключилия споразумение участник в групата Б. П.. Оспорено е заключението на съдебно-психиатричната експертиза. Представен е и собствен анализ на доказателствената съвкупност. В подкрепа на тезата за неправилно приложение на материалния закон са изложени пространни съображения за невменяемост на подсъдимия вследствие наличието на биполарно афективно разстройство. Това заболяване е изтъкнато и като основание за недоволството на подсъдимия от размера на наложеното му наказание; изложени са и твърдения за незначителна обществена опасност на деянието – предмет на едно от предходните му осъждания. Направено е искане за отмяна на решението и за прекратяване на наказателното производство, а ако тезата за невменяемост на подсъдимия не бъде възприета – за намаляване на наказанието.

Подс. К. също релевира всички касационни основания. Твърди, че не е извършена цялостна служебна проверка на присъдата, както и че въззивният съдебен акт не съдържа отговор на възраженията на защитата, а доказателственият анализ е повърхностен и незадълбочен. Сочи, че е допуснато нарушение на изискванията на чл. 124 и чл. 177 от НПК, а доколкото няма очевидци на деянието,

доказателствата са косвени и не позволяват изграждането на единна и непротиворечива доказателствена верига, като по този начин САС е нарушил презумпцията за невиновност и забраната присъдата да почива на предположения. Поддържа, че вследствие тези нарушения на процесуалните правила е приложен неправилно и материалният закон. Наличието на касационен повод по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК обосновава с чистото си съдебно минало, което долустоящите инстанции са подценили при индивидуализация на наказанието. Настоява да бъде оправдан, а като възможни алтернативи предлага решението да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане или да бъде намалено наложеното му наказание.

Несъгласието на подс. В. с въззивното решение също обхваща всички основания за касационна проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. Като съществени нарушения на процесуалните правила са посочени неизлагането в обстоятелствената част на обвинителния акт на обстоятелства относно начина на действие на престъпната група, която празнота е пренесена и в решението на САС и е довела до нарушаване правото на защита на жалбоподателя; неудовлетворяване на доказателствените искания на защитата; неправилното кредитиране на показанията на свид. П. Л. без да се отчитат криминалната му проявеност и зависимостта му към наркотични вещества; отсъствието на други доказателства, които да потвърдят заявеното от Л. и игнорирането на такива, които опровергават обвинителната теза. Неправилното приложение на закона е изведено като последица от неблагоприятията в аналитичната дейност на САС, а оплакването за явна несправедливост на наказанието е обосновано с данните за личността на подсъдимия, с процесуалното му поведение и с обстоятелството, че той не е бил обвинен и осъден за извършване на престъпления по чл. 354а от НК. При условията на алтернативност са направени искания за отмяна на решението и за връщане на делото за ново разглеждане, за оправдаване на подсъдимия или за намаляване на наказанието.

Касационната жалба на подс. И. се основава на всички основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Твърди се, че при формиране на вътрешното си убеждение въззивната инстанция е допуснала нарушения на процесуалните правила, тъй като не е съобщила, че твърденията на свидетелите с тайна самоличност и на свид. Л., че И. и В. са работили в един екип, противоречат на показанията на колегите на двамата подсъдими и на писмените доказателства. Изтъкват се както отсъствието на конкретика в посоченото от свид. Л., така и обстоятелството, че той пресъздава разказаното му от други лица. Сочи се, че съдът е проявил избирателност при анализа на доказателствата, а решението почива на предположения, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Доводи за явна несправедливост на наказанието не са изложени. Касаторът настоява за отмяна на проверявания съдебен акт и за връщане на делото за ново разглеждане.

Жалбата на подс. Б. е насочена срещу размера на наложеното му наказание. Твърди се, че то е явно несправедливо, тъй като съдът е подценил критичното му отношение към извършеното, чистото му съдебно минало, добрите му характеристични данни, трудовата му ангажираност след освобождаването му от ареста, значително по-ниската му престъпна активност, изводима от обстоятелството, че само четирима свидетели са депозирали показания срещу него. Акцент е поставен и върху продължителността на наказателното производство.

Защитникът на подс. Д. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения и наред с това заявява, че са нарушени принципите на случаен избор на съдебни заседатели и на неизменност на съдебния състав, като първото от двете нарушения е злепоставило правото на справедлив процес на подзащитния му.

Намира, че обвинителният акт не удовлетворява изискванията на чл. 246, ал. 2 от НПК, тъй като не са посочени конкретни действия, осъществяващи състава на чл. 321 от НК. Пледира при условията на алтернативност за отмяна на решението и за оправдаване на подсъдимия или за връщане на делото за ново разглеждане, а ако тези претенции бъдат преценени като неоснователни – за намаляване на наказанието.

Подс. Д. Д. се солидаризира с аргументите на защитата и моли да бъде оправдан.

Защитникът на подс. К. поддържа жалбата по съображенията, изтъкнати в нея. Изразява несъгласие с извода на САС да кредитира показанията на свидетелите с тайна самоличност, като му противопоставя доводи, че двамата не са очевидци, а пресъздават единствено слухове. Пледира за отмяна на съдебния акт и за връщане на делото за ново разглеждане, за оправдаване на подзащитния му или за намаляване на наказанието.

Подс. Д. К. се присъединява към становището на защитника си и настоява жалбата му да бъде уважена.

Защитникът на подс. В. поддържа всички доводи, изложени в касационната жалба. Пледира за отмяна на съдебния акт и за връщане на делото за ново разглеждане или за оправдаване на подзащитния му. В случай че не бъдат възприети възраженията му за пороци в аналитичната дейност на въззивната инстанция, настоява за намаляване на наказанието.

Подс. М. В. се присъединява към становището на защитника си.

Защитникът на подс. И. поддържа касационната жалба по съображенията и с исканията, изложени в нея.

Подс. К. И. моли жалбата му да бъде уважена.

И защитникът на подс. Б. поддържа касационната жалба. Твърди, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доколкото САС е обсъждал въпроса за размера на наложените наказания общо за всички подсъдими без да отчете онези факти, които обосновават различна степен на обществена опасност на всеки от тях. Намира, че наказанието е явно несправедливо и пледира за намаляването му.

Подс. В. Б. се солидаризира с аргументите на защитника си, изразява съжаление за извършеното и моли наказанието му да бъде намалено.

Представителят на върховна касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационните жалби и пледира атакуваният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда от 12.07.2021 год. по н.о.х.д. № 2885/2020 год., Специализираният наказателен съд (СНС), понастоящем закрит, е признал подсъдимите Д. А. Д., М. Г. В., В. И. Б., К. В. И. и Д. Д. К. за виновни в това, че в периода от м. 03. 2017 год. до 29. 11. 2019 год. на територията на [населено място] и [населено място] са участвали в организирана престъпна група (ОПГ), ръководена от Г. Н. Д. и с участници Б. Л. П., В. П. П., Т. Б. Б., И. В. И., Д. Д. К., В. И. Б. и Д. А. Д., като групата е създадена с користна цел – за извършване на престъпления по чл. 354а от НК и в нея участват и длъжностни лица М. Г. В. – старши полицаи в група ООР в Сектор „Охранителна полиция“ при 02 РУ – СДВР и К. В. И. – старши полицаи в група ООР в Сектор „Охранителна полиция“ при 02 РУ – СДВР, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 от НК и чл. 54 от НК ги е осъдил както следва:

- подс. Д. Д. – на седем години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване

- подсъдимите В. Б., М. В., К. И. и Д. К. – на по пет години лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване.

Подсъдимите са оправдани по обвинението за участие на подс. Д. в ОПГ за част от инкриминирания период.

Съдът е приспаднал от наложеното наказание времето, през което по отношение на подсъдимите е изпълнявана мярка за неотклонение задържане под стража.

Със същата присъда съдът е признал подс. Д. К. за невиновен за това на 29.11.2019 год. в [населено място] без надлежно разрешително да е държал високорисково наркотично вещество – коноп с нето тегло 1,59 гр. на стойност 9,54 лв., като деянието да е извършено от лице, което действа в изпълнение на решение на процесната ОПГ (с посочени по-горе участници), поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл. 354а, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 от НК.

Така постановеният съдебен акт е проверен по жалби на подсъдимите и с решение № 218/21.06.2024 год., постановено по в.н.о.х.д. № 1286/2022 год. по описа на САС, е потвърден.

Преди да вземе отношение по конкретните доводи на касаторите настоящият съдебен състав намира за необходимо да подчертае, че част от тях по своята същност представляват оплакване за необоснованост и не подлежат на разглеждане в производството по глава двадесет и трета от НПК, защото върховната инстанция по наказателни дела е съд единствено по правото, а не и по фактите. Единственото изключение от това принципно положение е предвидено в чл. 354, ал. 5 от НПК, но описаното процесуално развитие на делото го оставя извън посочената хипотеза. Наред с това изначално не съществува възможност за удовлетворяване на настоящето им искане да бъдат оправдани. Касационната инстанция може да упражни правомощията си по чл. 354, ал. 1, т. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК единствено в случаите, когато деянието не съставлява престъпление, а приетата от САС фактология, която е обвързваща за настоящия съдебен състав и в рамките на която се извършва преценката за приложението на закона, очертава наличието на престъпно поведение.

От останалите възражения на жалбоподателите най-напред следва да бъдат обсъдени тези за наличие на касационен повод по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, защото процесуалната последица от допускането на съществени нарушения на процесуалните правила е отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане без да се дължи отговор на аргументите за неправилно приложение на закона и явна несправедливост на наказанието.

Касационната проверка не установи пропуск на въззивната инстанция да констатира съществени нарушения на процесуалните правила, допуснати от първостепенния съд.

Несъответен на закона е доводът за наличие на процесуално нарушение поради това, че Специализираната прокуратура не е повдигнала обвинение срещу всички участници в ОПГ и за всички извършени от тях престъпления. Настоятелното искане на защитата на подс. Д. за отмяна на решението на това основание не е съобразено с разпоредбата на чл. 354, ал. 3 от НПК, която ограничава правомощията на касационния съд да върне делото за ново разглеждане единствено в предходните стадии на съдебната фаза на процеса. Освен това, и това е много по-важно, претенцията за отмяна на постановените до момента съдебни актове и връщането на делото подготвителната фаза с указания да бъдат

установени и привлечени към наказателна отговорност други участници в инкриминираното деяние не държи сметка, че извън изрично посочените в закона случаи съдът не може да интервенира в досъдебното производство и да предопределя хода му, изземвайки изключителни правомощия на прокурора и указвайки му, че следва да бъдат привлечени в качеството на обвиняеми и други лица или да бъде повдигнато обвинение и за други престъпни посегателства. Това е така, защото по делата от общ характер господар на досъдебната фаза е единствено прокурорът. Той е органът, под чието ръководство и надзор се осъществява досъдебното производство и съгласно чл. 46, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от НПК единствено от неговата суверенна преценка зависи кои лица ще бъдат привлечени към наказателна отговорност и за какви престъпления.

Недоволството на защитниците на подсъдимите В. и Д. от съдържанието на обвинителния акт също не може да бъде споделено. В обстоятелствената част на обвинителния инструмент прокурорът е пресъздал подробно и изчерпателно кога е започнала да функционира ОПГ, какви са били персоналният ѝ състав и територията ѝ на действие, в какво се е изразявала ролята на подсъдимите като съпричастни към нея, какви действия и къде е извършвал всеки един от тях. Посочено е, че сключилият споразумение Г. Д. е лицето, което привличало в групата дилъри на наркотични вещества, след което им поставял конкретни задачи, свързани с това как ще се снабдяват с дрога, къде ще я пласират, на каква цена ще я продават и как ще му се отчитат след разпространението ѝ. Отражено е, че споразумелите се В. П. и Б. П. имали посреднически функции между ръководителя Д. и дилърите И. И., Д. Д., В. Б. и Т. Б., на които предавали предоставените им от Д. наркотични вещества. Описано е подробно в кой район са разпространявали наркотиците Д., Б., Б. и И., как са се свързвали с тях клиентите, какви вещества и на какви цени са им продавали. Посочено е, че подс. Д. К. отговарял за снабдяването на групата с наркотици, като доставял на Д. системно кокаин, марихуана и амфетамин. Най-сетне, по отношение на подсъдимите К. И. и М. В. прокурорът е приел, че са били ангажирани с осигуряване на недосегаемост от закона на дилърите на Д. и отстраняване на конкуренцията от страна на лица, разпространяващи наркотици на територията на действие на ОПГ без да принадлежат към нея. Тъй като за съставомерността на деянието по чл. 321 от НК не е необходимо да е реализирана вторичната престъпна дейност, към която е насочено функционирането на групата, отсъствието на конкретизация на отделните продажби на наркотици, извършени от подсъдимите Д. и Б. и споразумелите се И. и Б. не поставя непреодолимо препятствие пред възможността им да разберат в какво са обвинени и не нарушава правото им на защита.

Непредубеденият преглед на съдебните протоколи по н.о.х.д. № 2885/2020 год. опровергава твърдението на защитата за нарушаване принципа за неизменност на съдебния състав. Действително буквалният прочит на чл. 258, ал. 1 от НПК може да доведе до извод, че приложното поле на цитираната разпоредба обхваща съдебното заседание в неговата цялост и се отнася за абсолютно всички процесуални действия на съда. Подобна констатация обаче би била основателна само ако правната норма бъде разглеждана сама за себе си, без да се отчита, че изискването за неизменност на съдебния състав не е самоцелно. То е логически свързано с чл. 18 от НПК, който предвижда, че с изключение на изрично предвидените случаи съдът, прокурорът и разследващите органи основават решенията си върху доказателствени материали, които са събрали и проверили лично. Прогласената в чл. 258 от НПК неизменност на съдебния състав е гаранция за реализиране на принципа за непосредственост, с оглед на което тази разпоредба е относима към етапите, в които се извършва събиране, проверка и оценка на

доказателствата – съдебното следствие и постановяването на присъдата (така и Р. № 5/2009 год. на I н. о., Р. № 49/2010 год. на III н. о., Р. № 429/2011 год. на II н. о. и др.), а след изменението на НПК със ЗИД НПК (ДВ, бр. 63/2017 год.) и към стадия на разпоредителното заседание. В настоящия казус и разпоредителното заседание, и съдебните заседания по съществото на делото са проведени в състав с председател съдия Е. П. и съдебни заседатели М. П. – Щ. и К. А.. В този съдебен състав е постановен и първоинстанционният съдебен акт. Съдържащите се по делото протоколи от съдебни заседания с участието на други съдии или съдебни заседатели не са свързани с действия по преценка на въпросите по чл. 248, ал. 1 от НПК, нито със събиране и проверка на доказателствата в рамките на съдебното следствие. Те се отнасят или до процедура по глава двадесет и девета от НПК, или до произнасяне по реда на чл. 270 от НПК и остават извън обхвата на чл. 258 от НПК.

Основание за отмяна на постановените съдебни актове и за връщане на делото за ново разглеждане не може да бъде открито и в начина, по който са избрани съдебните заседатели. За да направи този извод, касационната инстанция съобрази посоченото в решение по допустимост от 15. 09. 2015 год. по делото „Цанова – Гечева срещу България“ на Европейския съд по правата на човека. Вярно е, че то касае избора на съдия-докладчик, но следва да намери приложение и по отношение формиране на съдебния състав като цяло. Същественото в цитирания акт е, че дори изборът на членовете на съдебния състав да не е бил случаен, при липсата на други обстоятелства, които да будят съмнение в безпристрастността им, не може да се приеме, че изискванията на чл. 6 от Конвенцията не са спазени. В практиката си ВКС също приема, че нарушението на правилата за случайно разпределение на делата не представлява абсолютно основание за отмяна на постановения съдебен акт, без наличието на данни за предубеденост на съдията или съдебния състав от изхода на делото (в същия смисъл са Р. № 178/2013 год. по н. д. № 496/13 г. на ВКС, II н. о., Р. № 200/2019 год. по н. д. № 749/2018 год. на III н. о., Р. № 196/2017 год. по н. д. № 595/2016 год. на III н. о. и др.). В жалбата не се твърди за проявена от съдията-докладчик или съдебните заседатели предубеденост. Такава не може да бъде изведена и от съдържанието на съдебните протоколи и на мотивите към присъдата, а отсъстват и други обективни данни в тази насока.

С оглед изложеното няма основания за връщане на делото на първостепенния съд. Такива обаче се установяват по отношение на аналитичната дейност на въззивната инстанция, касаеща обвинението срещу подс. К. И..

За да приеме, че участието на този подсъдим в ОПГ е доказано по изискуемия от НПК несъмнен и категоричен начин, САС се е позовал на показанията на свидетелите П. Л. и С. С., на тези на свидетелите с тайна самоличност с идентификационни номера 387 и 391, както и на протоколите за вещественни доказателствени средства, получени при експлоатиране на специални разузнавателни средства. Усилията на контролираната инстанция са били концентрирани върху обосноваване на тезата, че е допустимо осъдителната присъда да почива върху т. нар. „тайни доказателства“, респ. доказателствени средства от различен вид, каквито в случая са анонимните свидетели и специалните разузнавателни средства. Във връзка с този извод на въззивния съд е необходимо да се подчертае, че действително формална забрана за това процесуалният закон не поставя. Тя произтича от чл. 6 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи. По общо правило изискването за справедливост на процеса ще бъде удовлетворено, когато тези доказателства не са единствената доказателствена база за осъждане на обвиняемия и когато той е имал възможност да се конфронтира с тях като ги оспори по съответния ред, противопоставяйки им доказателства с

противоположна насоченост. Това е налагало ясно да бъдат открити кои са доказателствените средства, които подкрепят показанията на свидетелите с тайна самоличност и протоколите, документиращи резултатите от приложените специални разузнавателни средства и по-специално дали в тяхна подкрепа съществуват други доказателствени източници извън свидетелските показания на П. Л. от досъдебното производство, които с оглед приобщаването им към ценната доказателствена съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК попадат под забраната на чл. 281, ал. 8 от НПК. За подобен извод, а и защото поначало процесуалният закон го изисква, е било абсолютно задължително свидетелските показания да бъдат обсъдени в съдържателен план, а такъв анализ отсъства в проверявания съдебен акт. Контролираната инстанция не е изследвала дали свидетелите съобщават за обстоятелства, които са възприели лично и непосредствено или знаят за тях от други лица. Поради този пропуск не е съобразено, че двамата свидетели с тайна самоличност са посочили, че за участието на подс. И. в сдружението знаят от друг член на групата – свид. И. И., който се хвалел пред тях, че К. И. и М. В. предоставят полицейска закрила на пласъорите, работещи за свид. Г. Д.. Тези техни твърдения е следвало да бъдат внимателно съпоставени със заявеното пред САС от свид. И., че няма отношения с подс. И., което е и единственото посочено от него досежно този подсъдим. Това обаче не е сторено, а наред с това не е обсъдено доколко показанията на свидетел № 391 от 11. 04. 2019 год., дадени пред разследващ орган, са логически последователни и непротиворечиви. Последното е било абсолютно необходимо предвид твърденията на свидетеля, че не знае подробности за разказаните от него случаи, нито името на полицейския служител, който бил с подс. М. В. при един от тях, а впоследствие е заявил, че този полицай е с малко име К. и може да го разпознае. Аналогично е положението и с показанията на свид. П. Л., които също са източник на производни доказателства, доколкото всичко съобщено от него за съпричастност на подс. К. И. към ОПГ касае информация, подадена му от други лица. Едно от тези лица според свид. Л. е свид. Г. С., но нейните показания, че не познава И., са били игнорирани от САС.

Наред с това съдът е приел, че показанията на свид. С. С. пред първата инстанция са надеждна доказателствена основа за осъждане на подс. И., но не е съобразил, че в разпита по време на първоинстанционното съдебно следствие единственото, което е посочил С. е, че името на този подсъдим му е познато. Изцяло пренебрегната е проявената от свидетеля несигурност дали подс. И. има връзка с подс. В. и със свид. Г. Д.. Не е отделено абсолютно никакво внимание на отсъствието на каквато и да било конкретика относно естеството на тази предполагаема от свидетеля обвързаност. Не е извършена съпоставка с твърденията му от досъдебната фаза, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК, за да се прецени доколко е последователен свидетелят. Всичко това недвусмислено показва, че въззивната инстанция е интерпретирала превратно заявеното от С., придавайки му значение, каквото то не притежава.

Колкото до останалите четирима подсъдими, съдът е приел за безспорно доказано обвинението срещу тях, като се е позовал освен на протоколите за веществени доказателствени средства и на показанията на множество явни свидетели и такива с тайна самоличност. Една група от тези свидетели, сред които централно място заема П. Л., са придобили лични впечатления от начина на функциониране на ОПГ било защото самите те са били въввлечени в дейността по разпространение на наркотични вещества, било защото са били зависими и са закупували дрога от дилърите, ръководени от осъдения свидетел Г. Д.. Обстоятелството, че всички те са криминално проявени, не превръща показанията им в недопустимо доказателствено средство, както се поддържа в част от

касационните жалби. И в този случай твърденията им могат да служат за доказателствена основа на осъдителната присъда, стига да бъде направен убедителен извод за тяхната надеждност и достоверност. По-различно е положението с редица други гласни доказателствени средства, в които не се възпроизвеждат собствените непосредствени възприятия на разпитаните лица относно персоналният състав и начина на действие на престъпното сдружение, нито онова, което им е било разказано от друго (в който случай показанията биха били допустими, тъй като са източник на производни доказателства и могат да послужат за разкриване на първичните или за тяхната проверка), а се позовават на мъгла и слухове в общността, чиито източници няма как да бъдат установени и проверени. Отсъствието на ясно разграничение между двете групи свидетели също съставлява сериозен недостатък в аналитичната дейност на САС.

Изложеното показва, че въззивният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, които не могат да бъдат отстранени от касационната инстанция. Ето защо въззивното решение следва да бъде отменено в частта, с която е потвърдено осъждането на подсъдимите Д. А. Д., М. Г. В., В. И. Б., К. В. И. и Д. Д. К. за престъпление по чл. 321 от НК. В тази част делото следва да бъде върнато за ново разглеждане на апелативния съд от стадия на допускане на доказателства. По отношение оправдаването на подс. К. за престъпление по чл. 354а от НК съдебният акт следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 1, т. 5 вр. ал. 3, т. 2 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 218/21.06.2024 год., постановено по в.н.о.х.д. № 1286/2022 год. по описа на Софийски апелативен съд, в частта, с която е потвърдено осъждането на подсъдимите Д. А. Д., М. Г. В., В. И. Б., К. В. И. и Д. Д. К. за престъпление по чл. 321 от НК.

ВРЪЩА делото на същия съд за ново разглеждане в отменената част от друг съдебен състав от стадия на допускане на доказателства.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.